

Wyrok z dnia 11 sierpnia 2010 r.

II UK 377/09

Ubezpieczony nie może dochodzić zmiany podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jeżeli od obliczenia i pobrania składek minął termin przedawnienia należności z tytułu składek określony w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Halina Kiryło, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 sierpnia 2010 r. sprawy z wniosku Piotra K., Polskiej Akademii Nauk w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej, Piotra K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2009 r.[...]

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e

Decyzją z dnia 31 lipca 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w W. stwierdził, że Piotr K., w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 31 lipca 1998 r., był pracownikiem skierowanym do pracy za granicą z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Polskiej Akademii Nauk z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ustaloną i zadeklarowaną przez płatnika.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli Piotr K. oraz Polska Akademia Nauk. Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 22 września 2008 r. Sąd Okręgowy-Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, że podstawę składek na ubezpieczenie społeczne Piotra K. w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 30 czerwca 1997 r. stanowi faktyczny dochód z tytułu zatrudnienia na

podstawie umowy o pracę w Polskiej Akademii Nauk (pkt 1); oddalił odwołanie Polskiej Akademii Nauk (pkt 2.); przyznał Piotrowi K. z tytułu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 240 zł od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. (pkt 3).

Sąd Okręgowy ustalił, że Piotr K. z dniem 1 stycznia 1991 r. został zatrudniony na stanowisku zastępcy dyrektora i głównego księgowego Stacji Naukowej PAN w Paryżu. Funkcję tę pełnił do 1998 r. Stacja PAN zatrudniała obywateli polskich i francuskich. Składka na ubezpieczenie społeczne pracowników polskich była odprowadzana przez PAN w kraju. Wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w walucie francuskiej i było ono znacznie wyższe od tego, które otrzymywał przed wyjazdem z kraju. Składki na ubezpieczenie społeczne polskich pracowników Stacji odprowadzane były w kraju od przeciętnego wynagrodzenia w kraju. Przy kierowaniu wnioskodawcy za granicę nie uzgodniono z nim wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy za granicą. Wnioskodawca nie zgłaszał uwag co do wysokości składek na ubezpieczenie społeczne. Składki na ubezpieczenie pracowników Stacji w Paryżu jak i pracowników zatrudnionych w kraju naliczane były ryczałtowo od funduszu płac. W 2004 r. wnioskodawca zwrócił się o wydanie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7, stwierdzającego zarobki za okres od stycznia 1991 r. do 31 lipca 1998 r. Zaświadczenie to otrzymał 14 września 2004 r. W dokumencie tym znajduje się adnotacja, że pracodawca do 31 grudnia 1998 r. zgłaszał pracowników do ubezpieczenia społecznego w deklaracji rozliczeniowej bezimiennej na podstawie kwoty, od której opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w oparciu o dzienniki urzędowe ZUS w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie dla niektórych ubezpieczonych. Dnia 14 grudnia 2004 r. ubezpieczony zwrócił się do Prezesa ZUS o przeprowadzenie kontroli dotyczącej prawidłowości naliczania i odprowadzania składek ZUS za lata 1991 - 1998 przez jego pracodawcę (Polską Akademię Nauk). We wniosku podniósł, że według otrzymanego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za wskazany okres składki opłacono w wysokościach określonych w dziennikach urzędowych ZUS, tj. w wysokościach minimalnych, a nie w wysokościach wynikających z rzeczywistych wynagrodzeń oraz, że nigdy nie wyraził zgody na taką podstawę wymiaru składek.

Sąd Okręgowy powołał przepis § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia

1991 r., zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych za granicą stanowiła kwota zadeklarowana za zgodą pracownika, przez zakład pracy, nie niższa od przeciętnego wynagrodzenia. Zdaniem Sądu Okręgowego, z powyższego przepisu wynika, że pracodawca mógł opłacić składkę od wynagrodzenia, które nie było niższe niż przeciętne wynagrodzenie, ale musiał uzyskać na taką składkę zgodę pracownika. Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie wyraził zgody na niższą podstawę wymiaru składki i przyjął, że podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 30 czerwca 1997 r. stanowi faktyczne wynagrodzenie uzyskiwane z tytułu umowy o pracę. Uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie Sąd Okręgowy powołał się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 maja 2007 r., II UK 211/06 (OSNP 2008 nr 7-8, poz. 115).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli apelacjami organ rentowy oraz Polska Akademia Nauk.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2009 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w jego pkt 1 i 3 w ten sposób, że oddalił odwołanie Piotra K. (pkt II). Sąd drugiej instancji miał na uwadze to, że wnioskodawca dochodził ustalenia należnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 30 czerwca 1997 r. - że była ona tożsama z wysokością uzyskiwanego w tym czasie wynagrodzenia za pracę wykonywaną przez ubezpieczonego na rzecz płatnika - Polskiej Akademii Nauk. Sąd drugiej instancji rozważył, że do zadań ZUS, zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należy wydawanie decyzji w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalania wymiaru składek i ich poboru, przy czym ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zawiera się w ustaleniu składek, które są pochodną podstawy wymiaru. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące niezachowania przez pracodawcę ubezpieczonego specjalnych warunków ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie pracowników zatrudnionych za granicą, określonych w powołanym wyżej § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. Będący płatnikiem składek pracodawca opłacał składki za cały sporny okres przyjmując za ich podstawę przeciętne wynagrodzenie bez uzyskania wymaganej zgody pracownika. Stwierdzając, że składki zostały zapłacone z naruszeniem prawa Sąd Apelacyjny uznał, że nie jest możliwe uwzględnienie żądanego przez ubezpieczonego ustalenia podstawy stawek na ogólnych zasadach -

ze względu na upływ terminu przedawnienia składek. Zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.) oraz art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11 poz. 74 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074), należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne pracowników ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna, a stawała się wymagalna w terminie płatności przypadającym na 15 dzień następnego miesiąca. W sprawie pierwsze czynności, jeśli chodzi o wymiar spornych składek, czyli składek od podstawy wymiaru przewyższającej przeciętne miesięczne wynagrodzenie, zostały podjęte w wyniku wniosku złożonego w dniu 14 grudnia 2004 r. przez ubezpieczonego do ZUS o przeprowadzenie kontroli w zakresie prawidłowości naliczania i odprowadzania składek za lata 1991 - 1998, to jest już po przedawnieniu należności z tytułu składek co nastąpiło z dniem 15 lipca 2002 r. Zobowiązanie składkowe, które uległo przedawnieniu, wygasa. Obecnie na podstawie art. 59 § 1 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) stosowanej z mocy art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzednio z mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm.) mającej zastosowanie do należności składkowych na podstawie § 1 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych (Dz.U. Nr 6, poz. 40 ze zm.), które z kolei zostało wydane w wykonaniu delegacji ustawowej znajdującej się w art. 2 ust. 3 i art. 31 ust. 3 ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Przedawnienie należności z tytułu składek normowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych ze względu na odesłanie do prawa podatkowego w zakresie przedawnienia prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania i zakończenia stosunku prawnego bez zaspokojenia wierzyciela. Zobowiązanie, które wygasło żadną miarą nie może zostać spełnione. W tej sytuacji ustalenie wymiaru składek nie prowadzi do żadnego skutku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymiar składek, które wygasły nie może zostać dokonany. Celem wymiaru składek w takim stanie rzeczy nie jest ich pobór, ich ustalenie jest zatem bezpodstawne i niedopuszczalne, po ustaniu stosunku zobowiązaniowego.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że rozpatrywana sprawa nie jest sprawą o ustalenie w rozumieniu art. 189 k.p.c., jest natomiast sprawą w istocie o wymiar składek, w rozumieniu art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w jego pkt II zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik ubezpieczonego Piotra K. Skargę kasacyjną oparto na obydwu podstawach (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). W ramach podstawy naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) skarżący zarzucił naruszenie: 1) art. 189 k.p.c., przez przyjęcie, że przedmiotem sporu nie było ustalenie podstawy wymiaru składek, ale sam wymiar składek oraz przyjęcie, że w sprawach z zakresu ubezpieczenia społecznego nie można rozstrzygać spraw o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c.; 2) § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego obowiązującego w okresie wskazanym w odwołaniu ubezpieczonego, przez uznanie, że wobec przedawnienia roszczeń z tytułu wymiaru składek i wygaśnięcia zobowiązania składkowego ustalenie podstawy wymiaru jest niedopuszczalne, a sprawę sąd powinien kwalifikować jako sprawę o wymiar składek, a tym samym *de facto* uznanie, że nieprawidłowo odprowadzone przez płatnika składki na ubezpieczenie społeczne mają bezpośredni wpływ na określenie podstawy wymiaru składki, co ma bezpośredni wpływ na wysokość podstawy emerytury ubezpieczonego, za którego odprowadzane były składki na ubezpieczenie społeczne przez płatnika z naruszeniem przepisów prawa.

W ramach podstawy drugiej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie: - art. 227 k.p.c., przez nieustalenie przedmiotu sprawy - czy jest nim wymiar składek na ubezpieczenie społeczne, czy też ustalenie podstawy wymiaru; - art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że przedmiotem sprawy jest wymiar składek na ubezpieczenie społeczne; - art. 382 k.p.c., przez nieustalenie w postępowaniu apelacyjnym przedmiotu sprawy; - art. 321 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez wydanie wyroku co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem wnioskodawcy - wobec zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji i

przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że przedmiotem sprawy nie jest ustalenie podstawy wymiaru, lecz wymiar składek na ubezpieczenie społeczne.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji; względnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy i ustalenie, że podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonego Piotra K. w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 30 czerwca 1997 r. stanowi faktyczny dochód z tytułu jego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Polskiej Akademii Nauk, a także o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego Piotra K. kosztów postępowania kasacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że także w toku postępowania apelacyjnego skarżący podkreślał, że jego odwołanie należy traktować jako pozew o ustalenie (art. 189 k.p.c.), co oznacza, że przedawnienie roszczeń związanych z ustalonym stosunkiem lub prawem nie niweczy faktu posiadania interesu prawnego. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny powinien ustalić, jaki jest w istocie rzeczy przedmiot sprawy, tym bardziej, że oznaczenie przedmiotu sprawy przez Sąd Okręgowy zostało określone jako „o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne”, a ponadto Sąd Okręgowy w sentencji swojego orzeczenia dał wyraz temu, że traktował sprawę, jako sprawę o ustalenie i wyrokował zgodnie z żądaniem wnioskodawcy. Jednoznacznie, zdaniem wnioskodawcy, chodziło mu w toku sprawy o ustalenie w drodze wyroku sądowego, że podstawą wymiaru składki w okresie objętym odwołaniem od decyzji organu rentowego były jego rzeczywiste zarobki, a nie podstawa określona przez płatnika bez porozumienia się z ubezpieczonym. W konsekwencji, doszło do wyrokowania w sprawie, której przedmiotu sprawy nie określił wnioskodawca, lecz sam Sąd, co stanowi naruszenie art. 321 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania sądowego w rozpatrywanej sprawie była określona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, od której ubezpieczony Piotr K. wniósł odwołanie. Zaskarżona odwołaniem decyzja została wydana na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Odwołanie zaś ubezpieczonego zostało wniesione i zostało rozpatrzone we właściwym do tego trybie postę-

powania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. w szczególności art. 477⁹, art. 477¹⁰ i art. 477¹¹ k.p.c.).

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie jest wyrokiem wydanym po rozpoznaniu apelacji organu rentowego i zainteresowanego, i Sąd drugiej instancji uwzględniając apelację zastosował między innymi art. 378 k.p.c., nakazujący rozpoznanie sprawy w granicach apelacji oraz art. 386 § 1 k.p.c., stanowiący, że w razie uwzględnienia apelacji Sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy, przy czym orzeczenie co do istoty sprawy wymagało zastosowania art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia.

Skarga kasacyjna nie zarzuciła naruszenia żadnego z powyższych przepisów stanowiących podstawę rozpoznania przedmiotowej sprawy jako sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych z zachowaniem - w szczególności - przez Sąd Apelacyjny, którego wyroku skarga dotyczy, przepisów o zakresie i sposobie orzekania przez Sąd drugiej instancji. Zarzuty skargi dotyczące przedmiotu sprawy są oderwane od niekwestionowanego w skardze toku postępowania, jego trybu i podstaw wydawanych orzeczeń, w szczególności, że Sąd Apelacyjny rozpoznał określoną apelację w jej zakresie. Bezzasadnie zatem, wbrew przebiegowi postępowania w sprawie i niezarzucając w tym zakresie naruszenia przepisów postępowania skarżący powołuje się na art. 189 k.p.c. będący podstawą samodzielnego żądania w pozwie ustalenia prawa lub stosunku prawnego. Chociaż skarżący zarzuca nierozpoznanie przedmiotu sprawy, a nawet jego istoty, to opiera się nie na przedmiocie sprawy wyznaczonym najpierw w postępowaniu przed organem rentowym zakończonym decyzją tego organu wydaną na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i nie na przedmiocie postępowania sądowego określonego zakresem odwołania od powyższej decyzji - i zakresem apelacji, w odniesieniu do Sądu drugiej instancji - ale nie wiadomo dlaczego chciałby, ażeby zaskarżonym wyrokiem Sąd drugiej instancji zamiast rozpoznać apelację stosownie do przepisów o postępowaniu apelacyjnym - rozpoznał powództwo w trybie art. 189 k.p.c. Przedmiotem sporu, związanego w postępowaniu przed organem rentowym było żądanie ubezpieczonego, ażeby ustalono określoną przez ubezpieczonego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za określony okres pracy za granicą. Organ rentowy w swej decyzji żądania tego nie uwzględnił, stwierdzając, że składki zostały pobrane w

określonej wysokości, na podstawie podstawy ich wymiaru określonej przez płatnika i ten stan rzeczy nie może już ulec zmianie.

W postępowaniu apelacyjnym, do którego może odnosić się skarga kasacyjna (por. art. 398¹ § 1 k.p.c.) Sąd drugiej instancji rozpoznając sprawę w zakresie apelacji, rozpoznał jej podstawową kwestię dotyczącą przyjętej w decyzji organu rentowego prekluzji ustalania składki. Zaskarżony wyrok, w odniesieniu do właściwie ustalonego w tym wyroku przedmiotu sprawy, opiera się na subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego do przepisów określających istotne w sprawie kwestie składek na ubezpieczenie społeczne, łącznie z ich strukturą opartą na podstawie wymiaru. Istota podstawy prawnej wyroku Sądu drugiej instancji sprowadza się do oceny prawnomaterialnej sytuacji polegającej na tym, że uiszczenie i pobranie przez organ rentowy składek należnych z tytułu zatrudnienia ubezpieczonego za granicą zostało dokonane w okresach wymagalności tego zobowiązania dotyczącego okresu od stycznia 1991 r. do 30 czerwca 1997 r. Ponieważ ubezpieczony nie kwestionował wysokości składek, ani jej podstawy, a wystąpił z przedmiotowym żądaniem dopiero w grudniu 2004 r., to nie może ono odnieść skutku prawnego wobec przedawnienia należności z tytułu składek i wygaśnięcia w tym przedmiocie zobowiązania ze stosunku ubezpieczenia społecznego. Chodzi tu o prekluzję zobowiązania tak w stosunku do płatnika jak i do samego ubezpieczonego. Z tego powodu stan faktyczny uiszczenia i poboru składek za sporny okres musi być uznany za stan prawny w tym zakresie i nie podlega weryfikacji na podstawie § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd Najwyższy podziela przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego ocenę prawną. Zarzut skargi kasacyjnej - ograniczony do wskazania powołanego wyżej § 9 rozporządzenia Rady Ministrów - jest chybiony. Sąd Apelacyjny zinterpretował ten przepis tak jak chce tego skarżący - przyjmując, że płatnik powinien uzgodnić z ubezpieczonym uiszczenie składek opartych na podstawie przeciętnego wynagrodzenia. Niezastosowanie zaś tego przepisu wynika z ustalenia określonych przyczyn uniemożliwiających weryfikację dawnego stanu faktycznego. Tych zaś ustaleń, opartych na wskazanych w wyroku przepisach prawa materialnego skarżący nie zakwestionował. Skarżący powołując się na interes ubezpieczonego w ustaleniu innej podstawy wymiaru składek, nie przedstawia zarzutów, które umożliwiałyby we-

ryfikację podstawy prawnej zaskarżonego wyroku dotyczącej ustalenia, że stan faktyczny składki z lat 1991 - 1997, nie podlega - w świetle wskazanych przepisów prawa materialnego - jakiegś moderacji. Zarzuty skargi są nieprzekonujące skoro powołując się na uprawnienia emerytalne ubezpieczonego nie ma w skardze żadnej prawnej argumentacji, która odnosiłaby się do zasadniczej przesłanki oceny zaskarżonego wyroku. W szczególności skarżący nie uzasadnił swego twierdzenia, że w razie ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego miarodajne będą nie składki zapłacone, ale składki w innej wysokości, ustalone na innej podstawie wymiaru.

Z powyższych przyczyn uznając, że żaden z zarzutów obu podstaw skargi kasacyjnej nie był zasadny Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.

=====